



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. Vlt. Argumenta adversaria solvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95871](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95871)

SECTIO VLTIMA.

Argumenta aduersaria soluantur.

68 **A**D primum argumentum concedo maiorem, & nego minorem, vt patet ex supra dictis latissime.

Ad secundum concedo maiorem & distinguo minorem, non operatur per se, id est separata concedo, non operatur per se, id est non influendo per se, aut vt substantia ratione cuius debetur illi substantia nego. Deinde distinguo secundam partem minoris, dependenter à materia per inhaerentiam nego, per informationem substantialem concedo.

69 Ad primum secundæ sententiæ negatur antecedens, ad probationem illius negamus conuerti hypostasim, & substantiam, substantia enim latius patet quam hypostasim, anima enim rationalis in sententia P. Vasquez subsistit separata, & tamen non habet personalitatem; vnde bene potest forma materialis habere substantiam partialem, licet non sit hypostasis partialis.

70 Ad vltimum ipsius dicimus substantiam esse complementum partium secundum se, cui non repugnat vno compositi. Ad illud vero de incommunicabilitate postea latius dicetur, dum de effectibus formalibus supposititalitatis, & substantiæ dicemus.

QVÆSTIO VI.

Virum substantia possit existere diuinitus sine omni substantia.

SECTIO I.

Sententiæ aduersariorum proponuntur.

1 **P**RIMA sententia negat naturam substantialem posse existere adhuc diuinitus sine omni substantia, ita P. Fonseca, & alij.

2 Probatum primo, quia quantitas non potest esse sine omni figura, & linea sine omni indiuisibili terminatio, licet possint esse absque hac, & illa figura, absque hoc vel illo termino: ergo licet natura possit esse absque hac & illa supposititalitate non poterit esse absque omni adhuc diuinitus.

3 Secundo sic probatur sicut se habet inhaerentia in accidenti, ita se habet substantia in substantia, sed ablata in accidenti inhaerentia statim confurget in illo modus per se: ergo ablata in natura supposititalitate propria necessario succedet loco illius supposititalitas aliena.

4 Tercio sic probatur, quia si natura conseruaretur sine omni substantia, & supposititalitate, conseruaretur sine illa per actionem positiuam à Deo, sed hoc est impossibile: ergo impossibile est, vt conseruetur sine omni substantia, maior est evidens, quia omnis terminus creatus quomodocumque sit, si conseruatur, debet conseruari à Deo media sua actione, & medio influxu diuinæ omnipotentia: sed omnis influxus, &

actio diuinæ omnipotentia est actio, & influxus positiuus: ergo si conseruaretur sine omni substantia diuinitus natura deberet conseruari media actione, & influxu positiuo. Minor illa prima sic probatur, quia omnis actio positiuus tendens ad aliquem terminum debet habere aliquod specificatum positiuum, sine quo non potest illo modo esse talis actio; sed conseruatio illa ex vi cuius conseruaretur substantia, sine substantia nullum haberet specificatum formale positiuum, quia in illa natura solum datur entitas illius naturæ, quæ est quasi obiectum commune, & materiale respectu huius, & aliarum actionum; præter hanc autem entitatem solum datur respectu huius actionis vt proprium negatio quadam, quæ independentia à supposito dicitur, quæ vt negatio supposititalitatis non potest esse specificatum proprium actionis positiuæ: ergo talis actio positiuæ non posset terminari ad illum terminum, ac proinde non posset conseruari talis entitas cum negatione omnis substantia.

SECTIO II.

Nostri sententia proponitur, & alia dubia ad substantiam pertinentia expediuntur.

Prima conclusio: bene potest esse, & conseruari per potentiam Dei absolutam, natura creata sine omni supposititalitate: hac est communior hac tempestate, & probabilior sententia.

Probatum sic primo, quia omnis effectus secundarius formæ, vel quasi formæ potest suppleri à Deo in genere causæ efficientis per potentiam absolutam, sed conseruatio animæ à supposititalitate est effectus secundarius illius: ergo poterit suppleri à Deo in genere causæ efficientis per potentiam suam absolutam; maior sic patet, quia ideo potest Deus suppleri effectum conseruationis substantiæ à quantitate sine ipsa quantitate per potentiam suam absolutam, quia est effectus secundarius illius; item in sententia aduersariorum potest conseruari materia prima sine omni forma substantiali per potentiam Dei absolutam, licet conseruatio illius naturaliter deberet esse effectus causæ formalis, & hoc quia est effectus secundarius. Deinde expulsio albedinis à subiecto, & expulsio frigiditatis vt octo, sunt effectus secundarij nigredinis, & caloris, & quia tales sunt possunt suppleri à Deo per potentiam Dei absolutam, quod adeo verum est, vt inter omnes catholicos Philosophos, tanquam certissimum, ac verissimum discrimen constituitur inter effectum primarium, ac secundarium formæ, vt ille nullo modo possit suppleri à Deo, hic vero sine dubio suppleatur ab ipso diuinitus: ergo Deus potest suppleri quemcunque effectum secundarium formæ.

Minor præcipua sic probatur, quia ille est effectus secundarius alicuius formæ, qui consequitur ad primarium, & non est eiusdem denominationis cum forma, vt videre est in expulsionem caloris respectu frigiditatis, & in conseruatione materiæ respectu formæ accidentis respectu substantiæ essentia respectu proprietatis, secundarius enim effectus vocatur, quia supponit primum, primarius enim effectus cum includat essentialiter ipsam formam est eiusdem denominationis cum ipsa, ita vt effectus habeat denominationem in concreto, quam forma habet in abstracto, & sic album est effectus formalis albedinis.